

Arrest

nr. 138 722 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X
2. X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, en X, die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 februari 2014 ten aanzien van beide verzoekers en hun kinderen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 2 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers en hun kinderen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 23 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [O.E.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

en minderjarig kind [O.M.]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 2/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 5/2/2014, betekend op 7/3/2014. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om het land te verlaten. Hij heeft geen intentie om het land te verlaten gezien hij alsnog een tweede 9ter aanvraag indient na zijn bevel dd 5/2/2014.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

Ze geven de volgende toelichting:

“1.

Ten geleide dienen onderstaande elementen in herinnering te worden gebracht.

Dat artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid een bestuurshandeling uitmaakt in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”;

Dat artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen;

Dat artikel 3 van dezelfde wet het bestuur de verplichting oplegt om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn;

Dat een dergelijke motiveringsverplichting tevens wordt opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980;

Dat de term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Dat bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Dat met de term “afdoende” tevens wordt verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732, RvS 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 november 2000, nr. 90.169);

2.

Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

In de bestreden beslissing dd. 02.10.2014 wordt een inreisverbod opgelegd aan zowel de heer [O.E.] en aan de minderjarige [M.O.]. De duurtijd van het inreisverbod bedraagt twee jaar.

De bestreden beslissing maakt melding van volgende motivering:

“2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd. 5/2/2014, betekend op 7/3/2014. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om het land te verlaten. Hij heeft geen intentie om het land te verlaten gezien hij alsnog een tweede 9ter aanvraag indient na zijn bevel dd. 5/2/2014.”

De bewoordingen van de motivering zijn opgesteld in het enkelvoud (“betrokkene”, “hij”, “zijn”).

De verzoekende partij kan derhalve niet begrijpen welke motieven ten grondslag liggen voor het opleggen van het inreisverbod aan welke persoon. De bestreden beslissing wordt immers opgelegd aan twee personen.

Overigens kan geenszins worden voorgehouden door de verwerende partij dat de minderjarige [M.] “automatisch” mede een inreisverbod krijgt omdat de heer [O.] als vader optreedt. Zulks zou in strijd zijn met de formele motiveringsverplichting. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geen inreisverbod opgelegd aan [M.O.], de dochter van de heer [O.E.].

Derhalve voldoet de bestreden beslissing van 02.10.2014 niet aan de vereisten van de formele motivering.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd afgegeven, omdat de verzoekende partij heeft nagelaten om vrijwillig gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en sedertdien zelfs nog geen stappen heeft ondernomen om het Rijk te verlaten.

Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen van de verzoekende partij (respectievelijk 6 en 2 jaar), spreekt het voor zich dat het de minderjarige kinderen persoonlijk niet ten kwade wordt geduid dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Bijgevolg kan er geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat de motieven van de bestreden beslissing betrekking hebben op het handelen (of nalaten ervan) van de verzoekende partij.

Verweerder merkt evenwel op dat het onmiskenbaar in het hoger belang van de minderjarige kinderen is om niet van hun ouders te worden gescheiden, zodat zij de verzoekende partij dienen te vergezellen.

Verweerder verduidelijkt dat de minderjarige kinderen tezamen met de verzoekende partij het Rijk dienen te verlaten en - gelet op het feit dat het in het belang van het kind is dat de gezinsband niet zal verbroken worden - tezamen met de ouders gedurende twee jaar het Rijk niet meer mogen betreden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft derhalve geheel terecht geoordeeld dat de beide minderjarige kinderen [M.O.] en [M.O.] eveneens dienden te worden vermeld op de betekende inreisverboden (bijlage 13sexies). Gelet op het feit dat de beide kinderen na afloop van de termijn van het inreisverbod respectievelijk 8 en 4 jaar zullen zijn, kan niet ernstig worden voorgehouden dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

De minderjarige kinderen volgen de verblijfssituatie van hun ouders.

Zie in dezelfde zin:

“Het feit dat twee minderjarige kinderen werden vermeld op een bevel om het grondgebied te verlaten laat ook niet toe te besluiten dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden. Voormelde reglementaire bepaling bepaalt slechts dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is, maar vormt geen beletsel om in een bevel om het grondgebied te verlaten dat hoofdzakelijk wordt afgegeven aan een ouder van deze minderjarige aan te geven dat de minderjarige deze ouder dient te vergezellen (RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)).”

De kritiek van verzoekende partij mist grondslag.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat geen inreisverbod zou zijn opgelegd aan het kind [M.O.], merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

Op 02.10.2014 werd aan dhr. [E.O.] en het kind [M.O.] enerzijds, en bij afzonderlijke akte aan mevr. [J.E.] en het kind [M.O.] een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij en haar kinderen diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

4.3. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zowel aan E.O. als aan zijn zoon M.O. gedurende twee jaar een inreisverbod wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt evenwel slechts uiteengezet om welke reden er werd besloten om aan E.O. een inreisverbod op te

leggen en is geen specifieke motivering voorzien die betrekking heeft op diens minderjarige zoon. Er moet tevens worden geduid dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de motivering die werd voorzien met betrekking tot M.O. ook dienstig is ter onderbouwing van het inreisverbod dat wordt opgelegd aan M.O. Ten aanzien van E.O. wordt door verweerder immers gesteld dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij weigerde gevolg te geven aan het hem op 5 februari 2015 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en verweerder erkent zelf in zijn nota met opmerkingen dat het vanzelfsprekend is dat een kind van zes jaar niet kan worden verweten dat het niet aan de terugkeerplicht heeft voldaan en dat de motivering enkel betrekking heeft op E.O. Een motivering die toelaat te begrijpen waarom ook aan M.O. een inreisverbod wordt opgelegd ontbreekt dus. Verweerder kan voorts niet worden gevolgd in zijn stelling dat het gegeven dat verzoekers en hun minderjarige kinderen het Rijk dienen te verlaten impliceert dat aan deze kinderen een inreisverbod dient te worden opgelegd om te voorkomen dat de gezinsband wordt verbroken. Ook zonder inreisverbod dienen de kinderen van verzoekers hun ouders immers te vergezellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK